

til Bekendtgørelse, der, som den højtærede Minister rigtigt sagde, naturligvis kun kan være det første Grundlag for et Arbejde for en videre Udformning af Bekendtgørelsen.

Jeg er enig med Sygekasseinspektøren og Ministeren i de Betragtninger, der er fremsatte i Bilagene til Betænkningen. Selvfølgelig forekommer det mig, at Lønarbejdere og de, der er ligestillede med Lønarbejdere, har et berettiget Krav paa fortrinvis Ret til at være statstilskudnydende Medlemmer af en Sygekasse, og Mindretallets Forslag vil udelukke mange fattige Mennesker, udelukke mange, som ikke bliver bemidlede, fordi det ærede Medlem fra Verninge ved sit Forslag fastslaar, at nu er de bemidlede. De Arbejdere, som med 800 Kr.s Indtægt skal udelukkes fra at nyde Statstilskud og Kommunitilskud i Sygekasserne, de Folk, der har en Indtægt af 800 eller 850 Kr., eller hvor meget det maatte være, er virkelig ikke og bliver virkelig ikke bemidlede, fordi det ærede Medlem paastaar, de er det. Man taler om en privilegeret Stilling for disse Folk, men som jeg før sagde: Det Privilegium er Arbejderne vistnok villige til at afstaa til hvem der maatte ønske det, thi ved det Privilegium hænger Pligten til at være Lønarbejder, og hvis der er nogen, som er misundelig paa Lønarbejderne, fordi de har Stats- og Kommunitilskud, staar Adgangen aaben for enhver; jeg tror godt, at det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange), der sidst talte om Privilegier, kan blive Jord- og Betonarbejder, hvis han foretrækker det fremfor at være Læge, og dermed har han erhvervet sig Adgang til Privilegiet for Lønarbejderne. Dette Privilegium er det alligevel ikke saa uhyre meget bevendt med, men desuagtet maa jeg naturligvis fastholde, at der bør bestaa en saadan ubetinget Ret for Arbejdere, der kun har deres Løn som Arbejdere at leve af, til at være sikrede ved Statens, ved Samfundets Hjælp mod de Ulykker, som Sygdom medfører.

Det Ændringsforslag, som foreligger fra Mindretallets Side, vil, som jeg sagde, udelukke adskillige fattige Folk. Jeg skal ikke komme ind paa den Række af Eksempler, der allerede er nævnt, men nøjes med at henvise til, hvad der fremkom i forrige Rigsdagssamling. Sættes Grænsen til 800 Kr. i Landdistrikterne for en enligstillet Person, vil en Tjenestekarl, der har 500 Kr. i Løn samt Kost og Logi, betragtes som bemidlet, og han har ikke Ret til at nyde Stats- eller Kommunitilskud i Syge-

kasser. Men hvem skal saa forsørge ham, hvis han bliver syg? Det bliver hans Forældre, som maaske er fattigere end han selv, eller Kommunen, der derved faar Adgang til at sætte et anden Klasses Stempel paa denne Mand, som vi ved Sygekasselovgivningen har gjort det vanskeligere for at klare sig selv. Saaledes kunde der nævnes en Række Eksempler.

Mindretallet siger i sin Betænkning, at Lønarbejdernes Fortrinsret yderligere fremhæves ved Tilføjelse om, at der skal sættes Indtægtsgrænser for Personer udenfor Arbejderklassen, og det hedder endvidere, at der kan fremkomme det Forhold, at Lønarbejdere med 1,400—1,600 Kr. i Indtægt har Ret til Statstilskud, medens Haandværkere, handlende og Jordbrugere med 900—1,300 Kr. udelukkes derfra. Jeg ved ikke, hvorfra Mindretallet har disse Tal, men de staar der jo, og de maa jo oprindeligt have dem et eller andet Steds fra, de kan jo ikke være grebne helt ud af Luften. Jeg kan dog ikke anerkende Rigtigheden heraf lige saa lidt som af Mindretallets øvrige Bemærkninger. Thi disse Jordbrugere, Haandværkere og handlende skal efter min Mening have Adgang til Sygekasserne lige saa vel som Arbejderne, og skal der i Bekendtgørelsen sættes Grænser for dem, maa de sættes saa højt op som muligt, de maa blive ved de højeste Arbejderlønninger. Ud fra mit Partis Standpunkt har vi selvfølgelig intet imod at gøre Adgangen til Sygekasserne videst mulig. Vi ønsker derfor heller ikke at forsvare, at det for nogle skal være et Privilegium, som man fra anden Side har talt om. Jeg har ikke noget imod, at man aabner Adgangen for alle Samfundets Medlemmer, det vil jo ikke spille den mindste Rolle, og det vilde være en fornøftig Begyndelse til den Tilstand, som vi anser for den rette, at Samfundet sørger for de Helbredelsesmidler, der er nødvendige for de syge.

Jeg kan heller ikke anerkende, at fordi man giver de 3—4 Kr. aarlig pr. Medlem i Statstilskud, skal det opfattes som et Vidnesbyrd om, at saa har Samfundet gjort sin Pligt overfor Lønarbejderne. Thi de har jo saa godt som al Risikoen, medens Sygdomsrisikoen paa den anden Side er langt, langt mindre. Det faktiske er dog, at Lønarbejderne har en langt større Arbejdsrisiko end Direktørerne og Aktionærerne. Det er over Arbejderne, at Ulykkestilfældene ved Maskiner gaar ud. Nedstyrtninger ved Byggeforetagender rammer Murersvende og Arbejdsmand; Aktionærer og Direktører falder